

Upírske
denníky 7

V MOCI TIEŇOV L.J. SMITHOVÁ

FRAGMENT

Upírske denníky 7 – V moci tieňov

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

- Upírske denníky 1 – Prebudenie**
- Upírske denníky 2 – Súboj**
- Upírske denníky 3 – Zbesilosť**
- Upírske denníky 4 – Temnota**
- Upírske denníky 5 – Návrat**
- Upírske denníky 6 – Temné sily**
- Upírske denníky 8 – Cesta z temnoty**
- Upírske denníky 9 – Tajomstvá**

L. J. Smithová

Upírske denníky 7 – V moci tieňov – e-kniha
Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Milý denníček,“ zašepkala Elena, „nie je to strašné? Nechala som ťa v kufri jaguara a sú dve hodiny ráno.“ Pichla prstom do nohy zahalenej nočnou košeľou, akoby držala pero a robila bodku. Pritisla si čelo k oknu a ešte tichšie zašepkala: „V tme sa po teba bojím ísť. Bojím sa!“ Zase pichla prstom a potom so slzami na lícach váhavo zapla na mobile nahrávanie. Bolo to hlúpe mýňanie batérie, ale nemohla si pomôcť. Potrebovala to.

„Takže som tu,“ vyslovila ticho, „na zadnom sedadle auta. Toto bude môj dnešný záznam do denníka. Mimochodom, na túto cestu sme si stanovili pravidlo – ja spávam na zadnom sedadle jaguara a Matt s Damonom vonku pod širákom. Teraz je vonku taká tma, že nikde nevidím Matta... Už šaliem... plačem a pripa-

dám si stratená... a je mi strašne smutno za Stefanom...

Musíme sa zbaviť jaguara – je príliš veľký, príliš červený, príliš ligotavý a príliš nápadný, práve keď chceme byť čo najnenápadnejší, lebo putujeme tam, kde chceme vyslobodiť Stefana. Keď predáme auto, z cenností mi zostane len lazurit a diamantový príviesok, ktorý mi dal Stefan deň predtým, ako zmizol. Deň predtým... ako ma Stefan presvedčil, aby som odišla, lebo si myslel, že sa môže stať obyčajným človekom. A teraz...

Ako mám prestať myslieť na to, čo mu možno v tejto sekunde robia – nech už mu to robí ktokoľvek? Pravdepodobne sú to *kitsune*, zlí líščí duchovia vo väzení zvanom Shi no Shi.“

Elena si utrela nos do rukáva nočnej košele.

„Ako som sa tu ocitla?“ Pokrútila hlavou a pästou buchla do operadla.

„Keď na to prídem, možno vymyslím plán A. Vždy mám v zásobe plán A. A moje priateľky vždy majú v zásobe plány B a C, aby mi pomohli.“ Elena prudko zažmurkala, lebo myslela na Bonnie a Meredith. „Bojím sa, že ich už nikdy neuvidím. A bojím sa o celé mesto Fell’s Church.“

Chvíľu sedela so zovretou pästou na kolene. V hlave jej zaznel tichý hlas: „Prestaň nariekať, Elena, a myslí. Mysli. Začni od začiatku.“

Od začiatku? Čím sa to začalo? Stefanom?

Nie, bývala vo Fell's Church dávno predtým, ako prišiel Stefan.

Pomaly, takmer zasnene prehovorila do mobilu: „Takže najprv: Kto som? Volám sa Elena Gilbertová, mám osemnásť rokov.“ Ešte pomalšie dodala: „Myslím, že môžem bez márnivosti povedať, že som krásna. Keby som to nevedela, nemohla by som sa nikdy nepozrieť do zrkadla, nevedela by som stráviť kompliment. Nie je to nič, na čo by som mala byť hrdá – je to len čosi, čo som zdedila po mame a otcovi.

Ako vyzerám? Mám blond vlasy, ktoré mi vo vlnách padajú na plecيا, a modré oči, ktoré podľa niektorých ľudí pripomínajú lazurit: sú tmavomodré so zlatými zábleskami.“ Napoly stlmila smiech. „Možno preto sa páčim upírom.“

Potom zovrela pery, zadívala sa do absolútnej čierňavy vôkol seba a pokračovala vážnym hlasom.

„Mnohí chlapi ma nazvali najanjelskejším dievčaťom na svete. A ja som sa s nimi zahrávala. Len som ich využívala. Kvôli popularite, pre pobavenie a tak. Teraz som aspoň úprimná. Považujem ich za hračky alebo trofeje.“ Na okamih zmlkla. „No je tu ešte niečo. Celý život som vedela, že niečo príde – ale nevedela som čo. Mala som pocit, akoby som hľadala čosi, čo som u chlapcov nevedela nájsť. Keď som sa s nimi zahrávala, nikdy sa ma to nedotýkalo... nedosiahlo mi to až do srdca... Kým nepri-

šiel jeden výnimočný chlapec.“ Zmĺkla, prehltila a zopakovala to: „Jeden výnimočný chlapec.

Volal sa Stefan.

A ukázalo sa, že nie je taký, ako vyzeral – normálny, hoci krásny, štvrták v strednej škole s rozstrapatenými vlasmi a očami zelenými ako smaragdy.

Ukázalo sa, že Stefan Salvatore je upír.

Skutočný upír.

Elena sa musela párkrát pridusene nadýchnuť, až potom zo seba vládala vytisnúť ďalšie slová.

„A kým sa nezjavil jeho krásny starší brat Damon.“

Zahryzla si do pery a až po dlhšej chvíli dodala: „Milovala by som Stefana, keby som od začiatku vedela, že je upír? Áno! Áno! Áno! Zamilovala by som sa doňho tak či onak! No okolnosti sa tým predsa len zmenili – a zmenila som sa aj ja.“ Elena prešla prstom po vzorke na nočnej košeli. „Vieš, upíri si prejavujú lásku tak, že si navzájom dávajú krv. Problém bol v tom... že som si vymenila krv aj s Damonom. Nie celkom z vlastnej vôle, ale preto, lebo ma stále prenasledoval, dňom i nocou.“

Vzdychla. „Damon hovorí, že chce zo mňa spraviť upírku, že budem jeho Princezná noci. Znamená to toto: chce ma celú pre seba. Ja by som však Damonovi v ničom neverila, keby mi nedal svoje slovo. To je jeho zvláštnosť, nikdy neporuší slovo.“

Elena pocítila, ako sa jej na perách zjavil neistý úsmev, ale rozprávala pokojne, plynulo, na mobil takmer zabudla.

„Dievča, čo sa zaplietlo s dvoma upírmi... to nevešti nič dobré, však? Možno som si to, čo sa mi stalo, vykoledovala.

Zomrela som.

Nie tak, ako keď človeku zastane srdce, oživujú ho a on sa vráti a rozpráva, že takmer vošiel do Svetla. Ja som do Svetla naozaj vošla.

Zomrela som.

A keď som sa vrátila – aké prekvapenie! Bola som upírka.

Nuž a Damon... Keď som sa prvý raz prebudila ako upírka, bol ku mne dobrý. Možno preto... preto k nemu stále niečo cítim. Nezneužil ma, keď mal na to príležitosť.

No vo svojom upírskom živote som predsa niečo stihla. Stihla som si spomenúť na Stefana a milovať ho väčšmi ako predtým – keďže som pochopila, aké to preňho bolo všetko ťažké. Mohla som sledovať vlastný pohreb. Haha! Takú možnosť by mal dostať každý. Naučila som sa stále, za každých okolností nosiť lazurit, aby som nezorela a nerozpadla sa na prach. Musela som sa rozlúčiť so svojou štvorročnou sestričkou Margaret, navštíviť Bonnie a Meredith...“

Elena si takmer neuvedomila, že jej po tvári stekajú slzy. No potichu pokračovala.

„A potom – potom som znovu zomrela.

Zomrela som tak, ako umierajú upíri, keď na slnku nemajú lazurit. Nerozpadla som sa na prach, pretože som mala len sedemnášť rokov. No slnko ma aj tak otrávil. Ten odchod bol takmer... pokojný. Vtedy mi Stefan musel sľúbiť, že sa za akýchkoľvek okolností postará o Damona. Myslím, že Damon v duchu odprisahal, že sa postará o Stefana. Zomrela som, Stefan ma objímal, Damon stál vedľa mňa a jednoducho som odplávala, ako keby som zaspávala.

Potom sa mi snívali sny, na ktoré si nespomínam, a po istom čase sa jedného dňa odrazu všetci prekvapili, lebo som sa im prihovárala cez Bonnie, ktorá je, chúd'atko, nadaná nadprirodzenými schopnosťami. Tuším som dostala za úlohu byť strážnym duchom svojho mesta Fell's Church. Mesto bolo v ohrození. Museli proti tej hrozbe zabojsovať, a keď si už mysleli, že prehrali, niečo ma vyvrhlo späť do sveta živých, aby som bojovníkom proti zlu pomohla. Keď sme tú vojnu vyhrali, zostala som s nimi, no zostali mi aj zvláštne schopnosti, ktorým nerozumiem. Aspoňže tam bol aj Stefan! Zase sme boli spolu!“

Elena si objala hrudník rukami, akoby ju objímal Stefan, predstavovala si na sebe jeho ruky. Zavrela oči, až kým sa jej nespomalil dych.

„Čo sa týka mojich schopnosti... Je to telepatia, ktorú môžem využívať, ak je aj ten druhý telepat – takí sú všetci upíri, no ich schopnosti bývajú na rozdielnej úrovni, ak si práve s vami nevymieňajú krv. Mimochodom, ešte mám krídla.

Je to pravda – mám krídla! A tie majú schopnosti, akým by nikto neuveril – jediný problém je v tom, že netuším, ako sa používajú. Jedny občas cítim, napríklad aj teraz, pokúšajú sa zo mňa predrať von, pokúšajú sa mi pohnúť perami, aby som ich pomenovala, pokúšajú sa mi pohnúť telom, aby zaujalo správny postoj. Sú to krídla ochrany a tie sa nám na tejto ceste naozaj zídu. No ani si len neviem spomenúť, ako som používala staré krídla – nieto ešte prísť na to, ako mám používať nové. Vyslovujem tieto slová, až si pripadám ako hlupaňa – ale vôbec nič sa nedeje.

Takže som zase človek – človek ako Bonnie. Bože, keby som tak znovu mohla vidieť ju aj Meredith! Celý čas si však hovorím, že sa s každou minútou blížim k Stefanovi. Teda ak vezmeme do úvahy, že Damon stále mení smer, aby sa striasol každého, kto by sa nás pokúšal zastopovať.

Prečo by nás chcel vlastne niekto vystopovať? Keď som sa vrátila z posmrtného života, nastal veľký výbuch sily, ktorý videl každý, kto na tomto svete vidí silu.

Ako mám vysvetliť silu? Je to čosi, čo má každý, ale ľudia – okrem skutočných senzibilov ako Bonnie – si to

neuveďomujú. Upíri, samozrejme, silu majú a používajú ju, aby ľudí ovplyvnili. Ovpľyvňujú ľudí, aby ich mali radi alebo aby si mysleli, že niečo je iné ako v skutočnosti – napríklad Stefan ovplyvnil učiteľov, aby si mysleli, že má v poriadku záznamy, keď „prestúpil“ na Strednú školu Roberta E. Leeho. Alebo silu používajú pri útoku na iných upírov, prípadne na temné bytosti – a niekedy aj na ľudí.

No ja som mala na mysli výbuch sily, keď z neba zhoďili mňa. Bol taký veľký, že to upútalo dve strašné bytosti z druhej strany sveta. Rozhodli sa prísť sem a pozrieť sa, čo spôsobilo ten výbuch a či by ho nemohli využiť pre seba.

A myslím to vážne, že boli z druhej strany sveta. Boli to *kitsune*, zlí líščí duchovia z Japonska. Sú podobní ako naši západní vlkolaci – no oveľa silnejší. Takí silní, že využili molochy, čo sú vlastne rastliny, no vyzerajú ako hmyz a môžu byť malé ako špendlíková hlavička alebo dosť veľké, aby človeku prehltili ruku. Molochy sa človeku prisajú na nervy, putujú celým nervovým systémom a napokon sa človeka zmocnia zvnútra.“

Elena sa chvela a hovorila tlmeným hlasom.

„To sa stalo Damonovi. Dostal sa doňho jeden drobný moloch a zmocnil sa ho zvnútra, takže z Damona sa stala len Shinichiho bábka. Zabudla som povedať, že *kitsune* sa volajú Shinichi a Misao. Misao je dievča. Obaja majú

čierne vlasy s červenými končekmi, ale Misao ich má dlhé. Údajne sú to dvojčatá, brat a sestra – no rozhodne sa tak nesprávajú.

Keď bol Damon úplne posadnutý, Shinichi jeho telo prinútil robiť... strašné veci. Prinútil ho mučiť Matta a mňa, a ešte aj teraz viem, že Matt za to niekedy túži Damona zabiť. No keby Matt videl to, čo som videla ja – celé tenké, vlhké, biele druhé telo, ktoré som musela nechtami vytiahnuť Damonovi z chrbtice a ako Damon napokon zamdlel od bolesti –, lepšie by to pochopil. Nemôže mu vyčítať to, čo ho prinútil urobiť Shinichi. Nemôžeme. Damon bol... nevieš si predstaviť, aký iný. Bol zdrvený. Plakal. Bol...

Neočakávam, že by som ho ešte niekedy takého videla. No keď raz znovu získam naspäť schopnosti mojich krídel, Shinichi bude mať veľké problémy.

Podľa mňa sme naposledy urobili chybu. Konečne sme boli schopní bojovať so Shinichim a Misao – a nezabili sme ich. Boli sme príliš morálni či príliš jemnocitní.

Bola to veľká chyba.

Lebo Damon nebol jediný, koho posadli Shinichiho molochoy. Posadli dievčatá, mladé dievčatá, pätnásťročné, štrnásťročné a mladšie. Aj niekoľko chlapcov. A tie dec-ká sa správali... no, otrasne. Ublížovali sebe aj svojim rodinám. Ako veľmi, to sme sa dozvedeli, až keď sme už uzavreli dohodu so Shinichim.

Možno bolo od nás nemorálne vyjednávať s diablom. No nemohli sme inak – oni totiž uniesli Stefana a Damon, ktorý už bol vtedy posadnutý, im pomáhal. Keď sa Damon zbavil posadnutia, chcel len to, aby nám Shinichi a Misao povedali, kde je Stefan, a aby potom naveky opustili Fell's Church.

Za to Damon vpustil Shinichiho do svojej mysle.

Ak sú upíri posadnutí silou, *kitsune* sú posadnutí spomienkami. Shinichi chcel Damonove spomienky z niekoľkých posledných dní – z obdobia, keď bol Damon posadnutý a mučil nás... a z obdobia, keď moje krídla prinútili Damona, aby si uvedomil, čo vykonal. Myslím, že ani Damon nechcel spomínať na to, čo vykonal, ani na to, ako sa zmenil, keď sa musel vyrovnáť s tým, čo urobil. A tak Shinichimu dovolil, aby si tie spomienky vzal, a za to mu Shinichi vložil do mysle miesto, kde sa nachádza Stefan.

Problém bol v tom, že sme uverili Shinichiho slovu, že potom odíde – lenže to slovo nič neznamenalo.

Navyše odvtedy používa telepatický kanál, ktorý otvoril vo svojej a v Damonovej mysli, aby si mohol vziať čoraz viac Damonových spomienok, a Damon sa to ani len nedozvie.

Včera v noci nás zastavil policajt, ktorý chcel vedieť, čo tak neskoro v noci robia traja tínedžeri v drahom aute. Damon ho ovplyvnil, aby odišiel. No o niekoľko hodín na toho policajta úplne zabudol.

Damon má z toho strach. A zo všetkého, z čoho má Damon strach – niežeby to priznal –, som na smrť vydesená.

Aj ty, milý denníček, by si sa mohol spýtať, čo traja tí nedžeri robili uprostred ničoho v Union County, Tennessee – podľa poslednej tabule, čo som videla na ceste? Mali sme namierené k bráne do Temných rozmerov... kde Shinichi a Misao nechali Stefana vo väzení zvanom Shi no Shi. Shinichi dal tú informáciu do hlavy len Damonovi a nemôžem Damona prinútiť, aby povedal, čo je to vlastne za miesto. No Stefan tam je a ja sa k nemu dostanem, aj keby ma to malo zabiť.

Aj keby som sa mala naučiť zabíjať.

Už nie som milé dievčatko z Virgínie ako kedysi.“

Elena zastala a vyfúkla dych. No potom sa objala rukami a pokračovala.

„Prečo je s nami Matt? Nuž, kvôli Caroline Forbesovej, ktorá bola od detstva mojou priateľkou. Až do minulého roku, pretože keď Stefan prišiel do Fell's Church, chceli sme ho obe. A Stefan nechcel Caroline. Vtedy sa z nej stala moja najhoršia nepriateľka.

Caroline bola zároveň prvým dievčaťom z Fell's Church, do ktorého Stefan vstúpil. No k veci: Caroline istý čas chodila s Tylerom Smallwoodom. Rozmýšľam, ako dlho to trvalo a kde je teraz Tyler. Viem len toľko, že Caroline sa zavesila na Shinichiho, lebo „potrebovala

manžela“. Tak to sama povedala. Tak predpokladám presne to isté, čo predpokladá Damon. Že sa jej narodí... štenca. Že vrhne vlkolakov. Pretože Tyler je vlkolak.

Damon vraví, že keď sa žene narodí malý vlkolak, premení sa na vlkolaka ešte rýchlejšie ako po uhryznutí a že v istom okamihu počas tehotenstva žena získa schopnosť byť kompletný vlk alebo kompletný človek, no dotedy sa zmätene premieňa raz na jedno, raz na druhé.

Smutné na tom je, že keď to Caroline oznámila, Shini-chi na ňu ledva pozrel.

Caroline bola natoľko zúfalá, až obvinila Matta, že ju napadol na rande. Musela niečo vedieť o tom, čo robí Shinichi, lebo tvrdila, že „rande“ s Mattom sa odohralo v čase, keď naňho útočil moloch a zanechal mu na ruke stopy, ktoré vyzerali ako škrabance od dievčenských nechtov.

Polícia, samozrejme, začala Matta hľadať. V podstate som ho prinútila, aby šiel s nami. Carolinin otec je jeden z najdôležitejších ľudí vo Fell's Church – navyše je kamarát okresného prokurátora v Ridgemonte a predseda jedného z pánskych klubov, kde majú členovia dohodnuté tajné pozdravy a sú „piliermi miestnej komunity“.

Keby som Matta nepresvedčila, aby s nami ušiel pred Carolininými obvineniami, Forbesovci by ho zlynčovali. Horí vo mne hnev – nielen preto, lebo ľutujem Matta, ale preto, lebo Caroline všetky dievčatá podrazila. Väčšina dievčat totiž nie sú patologické klamárky a nevyslovili

by proti chlapcovi takéto krivé obvinenie. Tým, čo spravila, nás všetky zahanbila.“

Elena zmlkla, pozrela si na ruky, potom dodala: „Keď sa niekedy hnevám na Caroline, trasú sa hrnčeky, alebo zo stola padajú ceruzky. Damon vraví, že to spôsobuje moja aura, moja životná sila a že odkedy som sa vrátila zo záhrobia, je to iné. Predovšetkým každý, kto pije moju krv, neuveriteľne zosilnie.“

Stefan bol dosť silný a líščí démoni by ho nikdy nedostali do svojej pasce, keby mu nebol prešiel cez rozum Damon. Dokázali si s ním poradiť, len keď bol oslabený a obklopený železom. Železo škodí všetkým zvláštnym bytostiam, navyše upíri sa musia kŕmiť aspoň raz za deň, inak zoslabnú, a stavím sa – nie, som si istá, že práve toto proti nemu použili.

Preto nedokážem myslieť na to, v akom stave teraz Stefan asi je. No nemôžem sa poddať strachu ani hnevu, lebo by som stratila kontrolu nad svojou aurou. Damon mi ukázal, ako mám svoju auru väčšinou udržiavať vnútri, aby som pôsobila ako celkom normálne dievča. Aura zostáva aj vnútri bledozlatá a krásna, ale aspoň nie je majákom pre bytosti, ako sú upíri.

Moja krv totiž dokáže spraviť ešte niečo – a to isté vlastne robí aj moja aura. Dokáže... môžem si tu hovoriť, čo chcem, však? Dnes moja aura dokáže v upíroch vyvolať túžbu... takú ako v mužoch. Nielen túžbu pohryznúť

ma, jasné? Túžbu bozkávať ma a robiť aj to všetko ostatné. Keď ma zacítia, idú za mnou. Akoby bol svet plný včiel a ja som bola jediný kvet.

A tak sa musím učiť skrývať svoju auru. Ak ju poriadne nevidieť, môžem sa tváriť ako normálny človek, nie ako ten, kto zomrel a vrátil sa. No niekedy na to zabudnem a neskryjem ju – a strašne to bolí, keď ju musím odrazu stiahnuť!

A potom cítim – toto je môj súkromný denník, jasné? Preklínam ťa, Damon, ak si to niekedy vypočuješ. No vtedy mám pocit, že chcem, aby ma Stefan uhryzol. Uvoľňuje to tlak a to je dobre. Uhryznutie od upíra bolí, len ak proti tomu človek bojuje, alebo ak upír chce, aby bolelo. Inak je to dobrý pocit – a potom sa dotknete mysle upíra, ktorý to spravil, a... Bože, Stefan mi tak veľmi chýba!“

Elena sa chvela. Hoci tíšila svoju predstavivosť, stále musela myslieť na to, čo možno Stefanovi robia jeho väz-nitelia. Zničene zaklapla mobil a padali jej naň slzy.

„Nemôžem myslieť na to, čo mu možno robia, lebo začínam šalieť. Stáva sa zo mňa roztrasený šialenec, čo túži len kričať a kričať. Každú sekundu musím bojovať, aby som na to nemyslela. Pomôže mu totiž len pokojná Elena, ktorá má plán A, B aj C. Keď ho budem bezpečne držať v náručí, potom sa môžem triasť a plakať – aj kričať.“

Elena sa smutne zasmiala, oprela si hlavu a mlčala. Ved' už aj tak zachrípla od vyčerpania.

„Som unavená. No aspoň mám plán A. Musím od Damona vytiahnuť viac informácií o mieste, kam ideme, o Temných rozmeroch, a všetko, čo vie o dvoch stopách, ktoré mi Misao dala ku kľúču, čo odomkne Stefanovu celu.

Asi... asi som to vôbec nespomenula. Kľúč, líščí kľúč, ktorý potrebujeme na otvorenie Stefanovej cely, je zlomený na dve časti a tie sú ukryté na rozličných miestach. A keď sa mi Misao vysmievala, ako málo o tých miestach viem, poskytla mi k nim dve stopy. Vo sne by jej nezišlo na um, že by som naozaj šla do Temných rozmerov, len sa predvádzala. Stále si však na tie stopy pamätám, boli takéto: Prvá polovica je „v striebornom nástroji slávika“. A druhá polovica je „pochovaná v Bloodweddovej tanečnej sále“.

Musím zistiť, či o tom Damon niečo tuší. Zdá sa totiž, že keď sa dostaneme do Temných rozmerov, budeme musieť preniknúť do domov istých ľudí a iných miest. Ak má človek hľadať sálu, najlepšie je, keby ho pozvali na ples, nie? To sa asi ľahšie povie, ako urobí, no urobím to. Je to jednoduché.“

Elena rozhodne zdvihla hlavu a znehybnela, potom zašepkala: „Veril by si tomu? Práve som pozrela na oblohu a vidím prvé záblesky svitania: svetlozelené, krémovo

oranžové a jemnučko belasé... tmu som prečkala vďaka rozprávaniu. Teraz je všade taký pokoj. Práve vykuklo slnko a...

Dofrasa, čo to bolo? Niečo práve rachlo na strechu auta. Poriadne nahlas.“

Elena vypla na mobile nahrávanie. Bála sa, ale takýto hluk – a teraz ešte aj škrabot na streche...

Čo najrýchlejšie sa musí dostať z auta.

2

Elena vyskočila zo zadného sedadla jaguara a odbehla o niekoľko metrov ďalej od auta, potom sa obrátila a obzrela sa, čo to spadlo.

Spadol tam Matt. Ležal na chrbte a pokúšal sa vstať.

„Matt – božemôj! Si v poriadku? Nie si zranený?“ zvolala Elena a Matt v tej istej chvíli s úzkosťou vykrikol:

„Elena – božemôj! Auto je v poriadku? Stalo sa mu niečo?“

„Matt, čo si sa zbláznil? Udrel si si hlavu?“

„Sú na ňom škrabance? Okno v streche funguje?“

„Škrabance nevidím a okno v streche je okej.“ Elena netušila, či je to naozaj tak, no bolo jej jasné, že Matt tára dve na tri. Pokúšal sa dostať dole a nezašpiniť auto blatom, no nešlo mu to ktovieako, keďže sám mal ruky

a nohy od blata. A zliezť z kapoty bez použitia nôh sa ukázalo dosť zložité.

Elena sa zatiaľ chvatne obzerala. Sama už raz spadla z oblohy, to áno, lenže predtým bola šesť mesiacov mŕtva a na zem dopadla nahá – u Matta nebola splnená ani jedna z týchto podmienok. Zišlo jej na um prozaickejšie vysvetlenie.

A naozaj – vysvetlenie bolo tam, sedelo na konári žltodrevca a pozorovalo celú scénu so slabým zlomyseľným úsmevom.

Damon.

Bol útlý a nižší ako Stefan, no vyžarovala z neho aura hrozby, ktorá tento malý nedostatok úplne vynahrádzala. Ako vždy bol dokonale oblečený: čierne džínsy od Armaniho, čierne tričko, čierna kožená bunda a čierne čižmy. To všetko dobre ladilo s jeho vetrom rozviatymi čiernymi vlasmi a čiernymi očami.

Práve teraz jeho vzhľad Elene až neprijemne pripomínal, že ona má na sebe smiešnu dlhú bielu nočnú košeľu, ktorú si so sebou priniesla s predstavou, že sa pod ňou dokáže prezliecť aj pod holým nebom. Problém bol v tom, že sa tak zvyčajne prezliekala na úsvite a dnes sa pozabudla pri nahrávaní denníka. Odrazu jej nočná košeľa nepripadala ako vhodný odev na rannú škriepku s Damonom. Nebola priesvitná, mala bližšie k flanelu než k nylonu, ale rozhodne bola čipkovaná – najmä pri krku. Čipka okolo

pekného hrdla, to je pre upíra ako... nuž, sám Damon jej raz povedal, že je to ako červená handra pre rozzúreného býka.

Elena si skrížila ruky na hrudi. Okrem toho si dala záležať, aby slušne stiahla auru k sebe.

„Vyzeráš ako Wendy,“ prehodil Damon a jeho úsmev bol lotrovský, jasný a rozhodne pochvalný. Naklonil hlavu nabok a venoval jej vyzývavý pohľad.

Elena výzvu odmietla. „Aká Wendy?“ odvrkla a v tej istej chvíli si spomenula na meno dievčatka z knihy o Petrovi Panovi. Zamrzelo ju, že neodpovedala ducha-prítomnejšie. V podobných slovných prestrelkách bývala dobrá – ale Damon bol lepší.

„Wendy, Wendy... predsa Darlingová,“ odvetil Damon hlasom mäkkým ako pohladenie.

Elena sa striasla. Damon slúbil, že sa nebude pokúšať ovplyvniť ju, nebude svojimi telepatickými schopnosťami zahmlievať alebo ovládať jej myseľ. No občas mala dojem, že sa k tomu nebezpečne blíži. Áno, pomyslela si, rozhodne je to jeho vina. Ona predsa k nemu necíti vôbec nič... teda nič, čo by sa vymykalo z hraníc sesterskej náklonnosti. Lenže Damon sa nevzdával, bez ohľadu na to, koľkokrát ho odmietla.

Za Elenou sa ozvalo žuchnutie a tiché zjojknutie, čo nepochybne znamenalo, že Matt sa konečne dostal zo strechy auta na zem. Ihneď sa vrhol do boja.

„Ako to s Elenou hovoríš?“ osopil sa na Damona. Potom sa obrátil k nej. „Wendy je zrejme meno jeho najnovšej priateľky. A... a ozaj, vieš, čo urobil? Vieš, ako ma dnes ráno prebudil?“ Matt sa až triasol od zlosti.

„Zdvihol ťa do vzduchu a zhodil na strechu auta?“ tip-la si Elena. S Mattom hovorila len ponad plece, pretože vial jemný ranný vánok, ktorý jej pritiskal látku nočnej košele k telu. Radšej nechcela, aby ju teraz Damon videl odzadu.

„Nie! Vlastne áno! Nie, aj áno! Vieš, keď ma zdvihol, ani sa nenamáhal použiť ruky. Spravil takto...“ Matt zamával rukou, „a najskôr som padol do nejakého bahna a potom na auto. Páni, mohol som rozbiť to strešné okno! A teraz som celý zablatený,“ doložil Matt a s odporom sa zadíval na svoje šaty, akoby mu to až teraz zišlo na um.

Damon sa nedal. „A vieš ty vôbec, prečo som ťa zdvihol a pustil na zem? Čo presne si robil v tej chvíli, keď som ťa takto premiestnil?“

Matt sa začervenal až po koreňky plavých vlasov a jeho bežne pokojné belasé oči vzplanuli.

„Držal som v ruke palicu,“ bojovne odsekol.

„Palicu. Takú palicu, aká sa dá nájsť pri ceste? Takú?“

„No, naozaj som ju zdvihol pri ceste!“ vzdoroval.

„Hej, ale potom sa s ňou stalo niečo čudné, však?“

Damon vytiahol, Elena nezaregistrovala odkiaľ, veľmi

dlhý a veľmi pevne vyzerajúci kôl s jedným koncom zastrúhaným na extrémne ostrý hrot. Kôl bol očividne z tvrdého dreva, zrejme z duba.

Damon si ho zaujato a začudovane prezeral. Elena sa zvrtila k pobúrenému Mattovi.

„Matt!“ skríkla. V studenej vojne medzi tými dvoma chalanmi nastala mimoriadne ľadová chvíľa.

„Len mi tak zišlo na um,“ tvrdohlavo pokračoval Matt, „že by to mohol byť dobrý nápad. Keď už v noci spávam vonku a... čo ak by sa tu zjavil iný upír?“

Elena sa znovu zvrtila a pokúšala sa upokojiť Damona, keď Matt znovu vybuchol.

„Tak jej povedz, ako si ma v skutočnosti zobudil!“ vyštekol. Nedal však Damonovi šancu vyriečiť ani slovo a pokračoval: „Otváral som oči, keď na mňa hodil toto!“ Matt čvachtavým krokom prešiel k Elene a niečo jej ukázal. Elena to od neho zmätene prevzala a obracala v rukách. Vyzeralo to ako tupá ceruzka, akurát že to malo čudnú hnedočervenú farbu.

„Toto na mňa hodil a povedal: Odškrtni dvoch!“ vyhlásil Matt. „Zabil dvoch ľudí, a ešte sa tým chvastal!“

Elene sa ceruzka odrazu zhnusila. „Damon!“ vydese-
ne zhíkla a pokúsila sa z jeho nevyspytateľného výrazu niečo vyčítať. „Damon... to si hádam... nie...“

„Čo sa mu prosíš, Elena? Musíme teraz...“

„Ak by ste ma náhodou pustili k reči,“ ozval sa Da-

mon, už naozaj otrávene, „pripomenul by som vám, že kým som k tej ceruzke stihol niečo podotknúť, ktosi sa ma pokúsil prišpendliť k zemi kolom, a to takmer skôr, ako sa vyhrabal z vlastného spacieho vaku. A potom by som ešte dodal, že tí dvaja neboli ľudia. Boli to upíri, obyčajní najatí gauneri, navyše posadnutí Shinichiho molochom. Zachytili našu stopu. Dostali sa až do Warrenu v Kentucky, asi sa vypytovali ľudí na naše auto. Už som hovoril, že sa ho musíme zbaviť.“

„Nie!“ zhrozene skríkol Matt. „To auto... to auto pre Elenu a Stefana veľa znamená.“

„To auto znamená veľa najmä pre teba,“ opravil ho Damon. „Dovolím si pripomenúť, že som musel svoje ferrari nechať v potoku, len aby sme ťa mohli vziať na túto malú výpravu s nami.“

Elena zdvihla ruku. Mala toho dosť. Áno, auto mala rada. Bolo veľké, červené, blýskavé, veselé. Navyše dokonale vyjadrovalo jej i Stefanovu náladu v deň, keď jej ho kúpil, keď oslavovali začiatok nového spoločného života. Stačil jej jediný pohľad na to auto, a spomenula si, aký to bol deň, ako jej na pleciah spočívala Stefanova ruka a ako na ňu pozeral, keď k nemu zdvihla pohľad – zelené oči mu šibalsky iskrili, bol rád, že jej dáva niečo, po čom skutočne túžila.

Teraz sa zahanbila, keď si uvedomila, že sa mierne chveje a oči sa jej zalievajú slzami.

„Vidíš,“ povedal Matt a zazrel na Damona. „Vidíš, rozplakal si ju.“

„Ja? Ja som spomenul meno svojho drahého neprítomného bračeka?“ zdvorilo sa zaujímal Damon.

„Čušte! Už aj! Obaja!“ skríkla Elena, ktorá sa ledva ovládala. „Mimochodom, ak ti to neprekáža, túto cezruku si vezmi naspäť,“ vyhlásila a otrčila ju k Damonovi.

Damon si ju vzal a Elena si poutierala ruky o nočnú košeľu. Trochu sa jej zakrútila hlava, a keď si predstavila, ako ich prenasledujú upíri, striaslo ju.

A v tom, ako sa zatackala, pocítila zovretie horúcej, silnej ruky. Do ucha jej prehovoril Damonov hlas: „Potrebuje čerstvý vzduch a ja jej ho poskytnem.“

V tej chvíli sa ocitla v beztiažovom stave, vo vzduchu, v Damonových rukách. Stúpali čoraz vyššie.

„Damon, prosím ťa, môžeš ma zložiť?“

„Hneď teraz, miláčik? Je to dosť ďaleko...“

Ďalej sa s ním škriepila, no už jej bolo jasné, že ju nevníma. Navyše jej ranný vzduch naozaj trochu prečistil hlavu, hoci ju zároveň striasal chlad.

Pokúsila sa triašku zastaviť, no nešlo to. Damon pozrel na ňu a na jej veľké prekvapenie sa pokúsil vyzliecť si bundu. Chytro ho zastavila. „Nie, nerob to, len šoféruj... Teda prepáč, leť. Ja sa ťa budem držať.“

„A dávaj pozor na nízko letiace čajky,“ odvetil Damon

vážne, no myklo mu kútikom úst. Elena musela odvrátiť tvár, lebo jej hrozilo, že vyprskne do smiechu.

„Kedy si vlastne zistil, že vieš ľudí len tak zdvihnúť a potom šmariť na strechu auta?“ zaujímala sa.

„Nedávno. Bolo to ako s lietaním – povedal som si, že to skúsim. Vieš, že mám rád výzvy.“

Hľadel na ňu s výrazom pristihnutého zbojníka, ale tie čierne oči tienili také dlhé mihalnice, až ich bolo pre chlapca škoda. Elena sa cítila ľahulinká ako páperie z púpavy, no zároveň sa jej mierne krútila hlava, akoby mala vypité.

Už však aspoň nepocítovala chlad – uvedomila si, že Damon ju obklopil svojou aurou, z ktorej vyžarovalo teplo. Nielen skutočné teplo, ale aj omámený, takmer opitý obdiv, s ktorým ju vinul k sebe, s ktorým si premeriaval jej oči a tvár a vlasy, čo sa jej ako zlatistý oblak vznášali okolo pliec. Elena sa začervenala a takmer začula jeho myšlienku, že jej ten rumenec veľmi pristane, ružové líca v inak bledej tvári.

A presne tak ako bol rumenec nevedomou telesnou reakciou na jeho teplo a jeho obdiv, Elena pocítila aj nevedomú emocionálnu reakciu – vďačnosť za to, čo Damon urobil, vďačnosť za to, že ju obdivuje, a jej obdiv, samozrejme, úplne nedobrovoľný, k Damonovi. Dnes v noci jej zachránil život, ak teda vedela niečo o upíroch posadnutých Shinichiho molochmi, o upíroch, ktorí boli

gauneri už pred tou posadnutosťou. Nedokázala si ani predstaviť, čo by jej také tvory urobili, a ani si to predstavovať nechcela. Mohla sa len tešiť, že Damon bol dosť bystrý a tiež dosť bezohľadný, aby sa o nich postaral, kým sa k nej dostali.

Okrem toho by bola slepá a úplne hlúpa, ak by nedokázala oceniť skutočnosť, že Damon je neuveriteľne krásny. Po tom, čo dvakrát umrela, jej to azda nezamotalo hlavu tak, ako by sa to stalo väčšine dievčat, no Damonova krása sa nedala poprieť, či už sa tváril zadumane, alebo sa usmieval jedným z tých zriedkavých absolútne úprimných úsmevov, ktoré mal v zásobe asi len pre ňu.

Problém bol však v tom, že Damon bol upír a dokázal jej čítať myšlienky, najmä keď boli tak blízko a ich aury sa premiešali. A Damon si cenil, že ho Elena obdivuje, a stal sa z toho taký malý začarovaný kruh. Kým si Elena stihla uvedomiť, že sa roztápa, jej telo, ktorému dosiaľ chýbala váha, oťaželo, ako zvláčnelo v Damonovom náručí.

Druhý problém bol v tom, že Damon ju v tejto chvíli neovplyvňoval. Sám sa zamotal do toho začarovaného kruhu obdivu, vďaky a ocenenia, presne tak ako sa doň zamotala Elena. Ba vlastne sa doň zamotal ešte väčšmi, pretože sa mu vôbec nebránil, nemal proti nemu postavené nijaké bariéry. Elena ich mala, teraz sa však zahmlievali a rozpadávali. Nedokázala jasne myslieť. Damon ju

s úžasom pozoroval a výraz v jeho očiach bol Elene až pridobre známy – len si nevedela spomenúť odkiaľ.

Stratila schopnosť analyzovať. Len si vychutnávala, že ju niekto chráni, drží v náručí, ľúbi a obklopuje starostlivosťou tak intenzívne, až to ňou otriaslo do samej podstaty jej bytia.

A keď sa Elena niečomu odovzdala, odovzdala sa na sto percent. Takmer bez vedomého úsilia zaklonila hlavu, obnažila hrdlo a zatvorila oči.

Damon jej nežne nadvihol hlavu, podoprel ju jednou rukou a potom ju pobožkal.

as sa zastavil. Elena zistila, že inštinktívne hmatká po mysli toho, kto ju tak nežne bozkáva. Kým neumrela, kým sa nestala duchom a kým sa nevrátila na zem s aurou, ktorá odhaľovala skryté významy myšlienok iných ľudí, ich myslí aj duši, nedokázala si bozk naplno vychutnať. Bolo to ako získať nový zmysel. Keď sa dve aury takto hlboko premiešali, dve duše sa obnažili jedna pred druhou.

Nerobila to celkom vedome, no dovolila svojej aure, aby sa rozšírila, a takmer okamžite narazila na myseľ. A prekvapilo ju, že tá myseľ pred ňou cúva. Nie, tak by to nemalo byť. Podarilo sa jej ju zachytiť skôr, ako sa schovala za veľký tvrdý kameň, čosi ako balvan. Ten balvan jej pripomínal obrázok meteoritu, ktorý kedysi videla, bol zjazvený a obhorený – boli to základné mozgové

funkcie – a k balvanu bol za zápästia a členky pripútaný malý chlapec.

Elena bola v šoku. Vedela, že to, čo vidí, je len metafora a že by nemala príliš rýchlo súdiť, čo tá metafora znamená. Tie obrazy boli symbolmi Damonovej obnaženej duše, ale vo forme, ktorú jej myseľ dokázala pochopiť a interpretovať, ak sa na ne pozrie zo správneho uhla.

Inštinktívne však vedela, že vidí niečo dôležité. Prežila dych vyrážajúce potešenie a omamnú sladkosť spojenia svojej duše s dušou iného. Aj teraz ju láska a obavy nútili pokúsiť sa o komunikáciu.

„Je ti zima?“ spýtala sa dieťaťa. Reľaze boli natoľko dlhé, že chlapec si mohol rukami objať pokrčené kolená. Mal na sebe otrhaný čierny odev.

Mlčky prikývol. Celú tvár akoby mu zaberali obrovské tmavé oči.

„Kam patíš?“ spýtala sa Elena neisto, rozmýšľala, ako dieťa zohriať. „Nie sem dnu?“ Ukázala na obrovský balvan.

Dieťa znovu prikývlo. „Je tam teplejšie, ale on ma tam už nepustí.“

„On?“ Elena stále striehla na zmienku o Shinichim, zákernom líščom duchovi. „Aký on, miláčik?“ Kľakla si a vzala dieťa do náručia. Chlapec bol studený a železo mrazivé.

„Damon,“ zašepkal malý otrhanec. Chlapec sa prvý raz prestal dívať na ňu a ustráchané sa poobzeral.

„Toto spravil Damon?“ Elena najprv zvýšila hlas a vzápätí ho stlmila, keď na ňu uprel prosebný pohľad a zúfalo sa jej dotkol pier ako mačiatko zamatovými labkami.

To všetko sú len symboly, pripomenula si Elena. Dívaš sa na Damonovu myseľ, na jeho dušu.

No je to naozaj tak? Ozval sa v nej kritický hlas. Robila si to už predtým s niekým iným a videla si jeho vnútorný svet, celé krajiny plné lásky a krásy ožiarenej svetlom mesiaca, a to všetko symbolizovalo normálne, zdravé fungovanie obyčajnej a zároveň výnimočnej mysle. Elena si teraz nevedela spomenúť na meno majiteľa tej duše, no pamätala si na tú krásu. Vedela, že jej vlastná myseľ by použila takéto symboly, keby sa niekomu odhalila.

Nie, uvedomila si odrazu a jasne: nedíva sa Damonovu dušu. Damonova duša je niekde vnútri toho obrovského, ťažkého balvanu. Žije vnútri tej ohavnosti a chce to tak. Vonku zostala len dávna spomienka z detstva, chlapec, ktorého vyhnal zo svojej duše.

„Ak ťa sem umiestnil Damon, tak potom kto si?“ spýtala sa Elena pomaly, overovala si svoju teóriu a uprene sa dívala na čierne oči dieťaťa, tmavé vlasy a črty, ktoré poznala, aj keď boli také mladé.

„Som... Damon,“ zašepkal chlapec bledými perami.

Možno je preňho bolestné už aj takéto odhalenie, uvedomila si Elena. Nechcela raniť tento symbol Damonovho detstva. Chcela, aby cítil sladkosť a bezpečie, aké cítila ona. Keby bola Damonova myseľ ako dom, chcela by ho upratať a každú izbu zaplniť kvetmi a hviezdny m jasom. Keby to bola krajina, mesiac v splne by doplnila oparom, alebo by medzi oblaky doplnila dúhu. Jeho myseľ sa však ukázala ako vyhladované dieťa pripútané k balvanu, ktorý nemôže nik rozbiť, a ona to dieťa túžila utešiť.

Hojdala chlapčeka, šúchala mu ruky a nohy a pritískala si ho k svojmu duchovnému telu.

Najprv bol napätý a ustatý. No po chvíli, keď sa mu nič strašné nestalo, sa uvoľnil, a Elena cítila, ako sa mu telíčko zohrialo a ospanlivo oťaželo. Zatúžila to stvorenie chrániť.

O niekoľko minút jej dieťa zaspalo v náručí a Elene sa zdalo, že mu na perách vidí nesmelý náznak úsmevu. Túlila si jeho telíčko, jemne ho pohojďávala, usmievala sa. Myslela na niekoho, kto ju držal v náručí, keď plakala. Na niekoho, na koho... nie nezabudla, nikdy nezabudla, ale pri kom ju od smútku bolelo hrdlo. Na niekoho veľmi dôležitého – teraz bolo zúfalo dôležité spomenúť si, kto to bol – a na to, že... že musí... musí nájsť...

A vtedy sa odrazu pokojná noc Damonovej mysle pretrhla. Pretrhol ju zvuk, svetlo a energie – a dokonca aj

Elena, hoci bola v otázkach sily neskúsená, vedela, že ich uvoľnila spomienka na to jediné meno.

Stefan.

Bože, zabudla naňho – na pár minút sa dala vtiahnuť do zabudnutia. Muky všetkých osamelých neskorých nocí, keď si vylievala žiaľ a strach do denníka, a potom pokoj a útecha, ktoré jej ponúkol Damon, ju prinútili zabudnúť na Stefana – zabudnúť na to, čím možno práve v tejto chvíli trpí.

„Nie... nie!“ Elena zápasila sama v tme. „Pusti ma... musím zistiť... nemôžem uveriť, že som zabudla...“

„Elena.“ Damonov hlas bol pokojný a jemný – alebo aspoň neemocionálny. „Ak sa budeš takto mykať, spadneš – a na zem je to ďaleko.“

Elena otvorila oči, spomienky a skaly a deti odleteli, rozfrkli sa každým smerom ako púpavové semiačka. Vyčítavo zazrela na Damona.

„Ty... ty...“

„Áno,“ povedal Damon vyrovnané. „Zval to na mňa. Prečo nie? Ja som ťa však neovplyvnil a nepohrýzol. Len som ťa pobožkal. O ostatné sa postarali tvoje sily; možno sú neovládateľné, ale aj tak sú veľmi pôsobivé. Úprimne povedané, nikdy som nemal v úmysle dať sa do toho vtiahnuť až tak hlboko.“

Hovoril takmer veselým tónom, ale Elena mala odrazu vnútornú víziu nariekajúceho dieťaťa, a zišlo jej na um, či je naozaj taký ľahostajný, ako pôsobí.

No to je preňho predsa typické, nie? pomyslela si trpko. Rozdáva sny, vrtochy, rozkoše, ktoré zostávajú v mysliach jeho... darkýň. Elena vedela, že dievčatá a mladé ženy, na ktoré Damon... poľoval... ho zbožňovali, sťažovali sa len na to, že ich nenavštevuje dosť často.

„Chápem,“ povedala mu Elena, keď klesli bližšie k zemi. „To sa však znovu nestane. Môžem pobožkať len jedného a to je Stefan.“

Damon otvoril ústa, no práve vtedy sa ozval zvuk hlasu, ktorý bol rovnako nahnevany a vyčítavý ako Elena a nebral ohľad na dôsledky. Elena si spomenula na ďalšieho človeka, na ktorého zabudla.

„DAMON, TY IDIOT, ZLOŽ JU!“

Matt.

Elena a Damon sa zakrútili a elegantne zastali rovno vedľa jaguara. Matt sa okamžite rozbehol k Elene, strhol ju a poobzeral si ju, akoby mala nehodu. Mimoriadnu pozornosť venoval jej krku. Elena si znovu uvedomila, že v prítomnosti dvoch chlapcov je oblečená v bielej čipkovanej nočnej košeli.

„Nič mi nie je, naozaj,“ povedala Mattovi. „Len sa mi trochu krúti hlava. O pár minút sa dám do poriadku.“

Matt si od úľavy vydýchol. Možno do nej už nebol zamilovaný tak ako kedysi, ale Elena vedela, že mu na nej

záleží a vždy bude. Záleží mu na nej ako na dievčati jeho priateľa Stefana aj kvôli nej samej. Vedela, že nikdy nezabudne na čas, ktorý spolu strávili.

Navyše jej Matt verí. Takže keď mu teraz povedala, že jej nič nie je, uveril jej. Dokonca bol ochotný venovať Damonovi pohľad, ktorý nebol úplne nepriateľský.

A potom obaja chlapci zamierili k volantú jaguara.

„Nie,“ povedal Matt. „Ty si šoféroval včera – a pozri, čo sa stalo! Sám si hovoril, že sú nám v päťách upíri!“

„Chceš povedať, že je to moja vina? Upíri idú po stopách tejto červenej opachy a to má byť moja vina?“

Matt pôsobil zaťato: mal zovretú čelusť, opálenú tvár mu sfarbil rumenec. „Podľa mňa by sme sa mali striedať. Ty si už šoféroval.“

„Nespomínam si, že by sme niekedy hovorili o striedaní.“ Damon to vyslovil, akoby išlo o niečo neslušné. „Keď mám auto, tak ho šoférujem.“

Elena si odkašľala. Ani jeden si ju nevšimol.

„Ak budeš šoférovať, ja do auta nenasadnem!“ povedal Matt nahnevane.

„Ja doň nenasadnem, ak budeš šoférovať ty!“ zakontroval Damon.

Elena si odkašľala hlasnejšie a Matt si konečne spomenul na jej existenciu.

„Od Eleny sa nedá očakávať, že nás zavezie až tam, kam ideme,“ povedal, skôr ako tú možnosť stihla navrhnúť.

nút. „Teda ak tam nedôjdeme už dnes,“ dodal a pozrel ostro na Damona.

Damon pokrútil tmavou hlavou. „Nie. Pôjdeme peknou cestou. A čím menej ľudí bude vedieť, kam ideme, tým to bude pre nás bezpečnejšie. Nemôžeš prezradiť nič, čo nevieš.“

Elena mala pocit, akoby jej niekto priložil na krk kocuku ľadu. To, ako to Damon povedal...

„Lenže oni už vedia, kam ideme, nie?“ spýtala sa prakticky. „Vedia, že chceme zachrániť Stefana, a vedia, kde je Stefan.“

„Áno. Vedia, že sa chceme dostať do Temných rozmerov. Lenže akou bránou? A kedy? Ak sa ich strasieme, môže nás zaujímať len Stefan a väzenskí dozorcovia.“

Matt sa poobzeral. „Koľko existuje brán?“

„Tisíce. Všade, kde sa pretínajú tri magické vrstevnice, môže vzniknúť brána. No odkedy Európania vyhnať Indiánov, väčšina brán sa neudržiava tak ako za starých čias.“ Damon pokrčil plecami.

Elena bola od vzrušenia celá bez seba. „Tak čo kedy sme našli najbližšiu bránu a prešli cez ňu?“

„A cestovali až do podzemného väzenia? Pozri, ty to vôbec nechápeš. Najprv potrebuješ mňa, aby si sa dostala k bráne – a ani potom to nebude príjemné.“

„Nebude to príjemné pre koho? Pre nás alebo pre teba?“ spýtal sa Matt pochmúrne.

Damon naňho uprel nechápavý pohľad. „Keby si to sám vyskúšal, bolo by to pre teba krátko a nevyliciteľne nepríjemné. So mnou to bude nepríjemné, ale pôjde to. A čo sa týka toho, aké je to, keď sa tam cestuje čo i len zopár dní – napokon uvidíte sami,“ povedal Damon so zvláštnym úsmevom. „A trvalo by to oveľa dlhšie ako cez hlavnú bránu.“

„Prečo?“ dožadoval sa Matt – vždy bol pripravený klásť otázky, na ktoré Elena nechcela počuť odpovede.

„Lebo to bude buď džungľa, kde vás budú najmenej trápiť poldruhametrové pijavice, čo padajú zo stromov, alebo pustatina, kde vás môže zbadáť každý nepriateľ – a každý je nepriateľ.“

Chvíľu bolo ticho a Elena tuho rozmýšľala. Damon sa tváril vážne. Očividne sa mu do toho nechcelo – a Damon nemal vo zvyku pre niečo sa trápiť. Rád bojoval. A bojoval ešte radšej, keď to bolo zbytočné...

„Dobre,“ povedala Elena pomaly. „Pôjdeme podľa tvojho plánu.“

Obaja chlapci okamžite znovu siahli na kľučku na strane vodiča.

„Počúvajte,“ povedala Elena a ani na jedného nepozrela. „Do ďalšieho mesta si jaguar odšoférujem sama. Najprv sa v ňom prezlečiem do niečoho normálneho a možno si dokonca pár minút pospím. Matt by mi mohol pohľadať potok, kde sa očistím. Potom nás zaveziem do

najbližšieho mesta a dáme si neskoré raňajky. A potom...“

„... sa môžeme zase začať škriepiť,“ dopovedal za ňu Damon. „Do toho, miláčik. Stretieme sa v pajzli podľa tvojho výberu.“

Elena prikývla. „Určite nás nájdeš? Pokúšam sa tmiť si auru.“

„Počúvaj, červený jaguar bude v každom zapadákové nápadný ako ufo,“ vyhlásil Damon.

„Prečo jednoducho nejde s...“ Matt zmĺkol. Hoci to bola jeho najväčšia výhrada voči Damonovi, často zabúdaval na to, že je to upír.

„Takže najprv tam pôjdeš ako prvý a nájdeš si nejaké mladé dievča, čo si vykračuje do letnej školy,“ povedal Matt a modré oči akoby mu stmavli. „Schmatneš ju a odnesieš ju niekam, kde nebude počuť jej krik, potom jej zakloníš hlavu a zahryzneš sa jej do hrdla.“

Dlho bolo ticho. Potom Damon vyhlásil mierne urazeným tónom: „Nie.“

„To robia takí ako ty. Mne si to spravil.“

Elena pocítila potrebu bleskovo zakročiť – pravdou. „Matt, Matt, to nespravil Damon. Bol to Shinichi. Veď to vieš.“ Jemne chytila Matta za predlaktia a obrátila ho k sebe.

Matt sa na ňu dlho ani nepozrel. Čas sa natáhoval a Elenu pochytili obavy, že naňho už nemá vplyv. No

potom konečne zdvihol hlavu a mohla mu pozrieť do očí.

„Dobre,“ povedal potichu. „Spravme to tak. Dobre však vieš, že bude piť ľudskú krv.“

„Od dobrovoľnej daryne!“ zvolal Damon, ktorý mal veľmi dobrý sluch.

Matt znovu vybuchol. „Lebo z nich robíš dobrovoľné daryne! Hypnotizuješ ich...“

„Nie, nehypnotizujem.“

„... alebo ich ovplyvňuješ, to je fuk. Ako by sa ti páčilo...“

Elena za Mattovým chrbtom zúrivými gestami naznačovala, aby odišiel. Damon najprv len zdvihol obočie, no potom povznesene pokrčil plecami a poslúchol, zobral na seba podobu vrany a rýchlo sa z neho stala bodka na pozadí vychádzajúceho slnka.

„Myslíš,“ povedala Elena potichu, „že by si sa mohol zbaviť toho zaostreného kusa dreva? Damon má z neho až paranoické obavy.“

Matt pozeral všetkými smermi, len nie na ňu, a napokon prikývol. „Odhodím ho, keď sa pôjdem umyť,“ povedal a zachmúrene pozrel na svoje zablatené nohy.

„Takže,“ dodal, „nastúp do auta a skús si trochu pospať. Vyzeráš, že by sa ti to zišlo.“

„Zobuď ma o dve hodiny,“ povedala Elena – a netušila, ako to o dve hodiny oľutuje.

Trasieš sa. Počkaj, urobím to sama,“ povedala Meredith a položila Bonnie ruku na plecيا. „ Stáli pred domom Caroline Forbesovej.

Bonnie sa poddala, akoby sa k nej chcela privinúť, no potom sa zastavila. Prišlo jej trápne, že sa tak viditeľne chveje počas teplého virgínskeho rána koncom júla. A že sa trasie ako malé dieťa. Pritom Meredith, ktorá bola od nej iba o pol roka staršia, dnes pôsobila ešte dospeljšie ako inokedy. Tmavé vlasy mala stiahnuté do chvosta, veľké oči vyzerali ešte väčšie a tvár s olivovou pokožkou a výraznými peknými lícnymi kosťami vystavovala svetu všetky svoje prednosti.

Akoby bola moja opatrovatelka, znechutene si pomyslela Bonnie. Meredith mala navyše vysoké opätky, nie balerínky alebo tenisky ako obyčajne. Bonnie sa preto

v porovnaní s ňou cítila ešte nižšia a mladšia. Prstami si prehrabla červenkasté kučery a načechrala si účes, aby vyzerala aspoň o ten vzácny centimetrík vyššia.

„Nebojím sa, je mi len zima,“ vyhlásila čo naj dôstojnejšie.

„Viem. Niečo odtiaľ cítiš, však?“ spýtala sa Meredith a mykla hlavou smerom k domu, čo stál pred nimi.

Bonnie naň pozrela len úkosom a potom sa opäť zadívala na Meredith. Odrazu sa kamarátkin dospelý výzor javil skôr upokojujúco. No kým znovu pozrela na Carolinin dom, vyletelo z nej: „Načo sú ti tie opätky?“

„Ach tak,“ prikývla Meredith a pozrela si na nohy. „To je praktické opatrenie. Ak sa ma tentoraz niečo pokúsi zdrapiť za členok, pozri, ako schytá.“ Dupla a ihličkový opätok na chodníku potešujúco zaľukal.

Bonnie sa takmer podarilo usmiať. „Nenavliekla si si náhodou boxer?“

„Načo? Caroline zložím aj holou rukou, ak by sa o niečo pokúsila. Už prestaň odvádzať reč od témy. Zvládnem to aj sama.“

Bonnie napokon položila svoju útlú malú rúčku na Meredithinu štíhlu ruku s dlhými prstami. Stisla tie prsty. „Viem, že to zvládneš. No ja by som to mala urobiť. Ona sem pozvala menovite mňa.“

„Áno,“ prikývla Meredith a ohrnula pekne krojené pery. „Presne vie, tak ako vždy, kde má zabodnúť nôž.“

Poviem ti, že nech sa to skončí akokoľvek, Caroline si to zavinila sama. Najskôr sa jej pokúsime pomôcť, kvôli nej samej i kvôli sebe. A potom sa ju pokúsime presvedčiť, aby vyhľadala pomoc. A potom...“

„Potom,“ smutne riekla Bonnie, „potom už nik nevie, čo sa stane.“ Pozrela na Carolinin dom. Vyzeral... akýsi krivý... akoby ho videla v skresľujúcom zrkadle. Okrem toho mal zlú auru: čiernu popretínanú hnusnými sivozelenými čiarami. Bonnie ešte nikdy nevidela taký energeticky nabitý dom.

A bola studená, tá energia, studená ako para z chladničky na mäso. Bonnie sa bála, že z nej tá sila vysaje život, že v nej život celkom zmrazí, ak dá tej sile šancu.

Počkala, kým Meredith zazvoní pri dverách. Zvonec mal vlastnú krátku ozvenu, a keď pani Forbesová otvorila, aj jej hlas akoby sa ozýval v nejakej dutine. Vnútrajšok domu tiež pôsobil ako palác krivých zrkadiel, aspoň Bonnie sa tak zdalo, no ešte čudnejšie bolo jeho vyžarovanie. Ak by zavrela oči, mohla by si pokojne predstaviť, že sa nachádza na oveľa väčšom priestranstve, kde sa dlážka navyše mierne zvažuje.

„Prišli ste za Caroline,“ povedala pani Forbesová. Bonnie na ňu v šoku pozrela. Carolinina matka vyzerala ako starena, mala sivé vlasy a bledú zvráskavenú tvár.

„Je u seba v izbe. Zavediem vás tam,“ pokračovala pani Forbesová.

„Pani Forbesová, my vieme, kde...“ Meredith začala, no rýchlo skončila, keď jej kamarátka položila ruku na predlaktie. Tá upadnutá, scvrknutá žena už kráčala a čakala, že ju budú nasledovať. Nemá takmer nijakú auru, uvedomila si Bonnie a srdce sa jej zachvelo. Caroline aj jej rodičov poznala veľmi dávno, tak ako je možné, že ich vzťah dopadol takto katastrofálne?

Nevynadám Caroline, nech už vykonala čokoľvek, pomyslela si v duchu. Čokoľvek. Áno... aj po tom, čo urobila Mattovi. Pokúsim sa pripomenúť si jej dobré stránky. Aspoň nejaké.

V tomto dome však nebolo jednoduché uvažovať, niečo ešte o dobrých veciach. Bonnie poznala schody, po ktorých stúpala, videla pred sebou každý stupienok. No jej ostatné zmysly kričali, že nejde hore, ale dole. Z toho desivého pocitu sa jej krútila hlava, z toho ostrého zostupu, hoci zároveň videla vlastné nohy kráčať nahor.

Vo vzduchu visel čudesný ostrý pach – ako skazené vajcia. Ten smrad hniloby človek cítil aj na jazyku.

Caroline mala zatvorené dvere a pred nimi na dlážke ležal tanier s jedlom, nožom a vidličkou. Pani Forbesová pobežla k dverám, rýchlo tanier zdvihla, otvorila dvere oproti tým Carolininým, vložila jedlo do miestnosti a rýchlo ju zavrela.

No kým tanier zmizol z dohľadu, Bonnie sa zdalo, že v porcii na jemnom porceláne sa čosi pohlo.

„Takmer vôbec sa so mnou nerozpráva,“ ponosovala sa pani Forbesová rovnakým prázdny tónom, akým hovorila predtým. „No povedala aspoň to, že vás očakáva.“

Prebehla popri nich a nechala ich v chodbe. Zápach pokazených vajec – vlastne nie, zápach síry, uvedomila si Bonnie – bol na tom mieste veľmi silný.

Síra – áno, ten pach spoznala, pamätala si ho z minuloročných laboratórnych prác na chémii. No ako sa taký odporný smrad dostal do elegantného domu pani Forbesovej? Bonnie sa obrátila k Meredith, že jej položí tú otázku, no Meredith už krútila hlavou. Výraz na jej tvári Bonnie dobre poznala.

Nič nehovor.

Bonnie naprázdno preglgla, utrela si zaslzené oči a pozerala na Meredith, ako stláča kľučku na Caroliníných dverách.

V izbe bola tma. Z chodby dopadlo trochu svetla, takže rozoznali, že okná netienia iba závesy, ale zakrývajú ich aj posteľné plachty, ktoré ktosi priklincoval na stenu. Na posteli nik neležal.

„Podďte ďalej! A rýchlo zatvorte tie dvere!“

Bol to Carolinín hlas, jej typický snobský prízvuk. Bonnie zaplavila vlna úľavy. Ten hlas nebol nijaký mužský bas, ani nijaké zvieracie vytie. Tak hovorievala Caroline, keď mala jednoducho zlú náladu.

Bonnie vstúpila do šera.

Elena nastúpila na zadné sedadlo jaguara, natiahla si pod nočnou košeľou mäkké tyrkysové tričko a džínsy, len pre prípad, že by sa pri nich pristavil nejaký policajt – alebo ochotný okoloidúci, ktorý by chcel pomôcť majiteľom auta, čo sa zrejme pokazilo na opustenej ceste.

No hoci jej už bolo teplo a pohodlne, spánok neprichádzal.

Čo chcem? Čo práve teraz skutočne chcem? pýtala sa sama seba. A odpoveď prišla okamžite.

Chcem vidieť Stefana. Chcem cítiť jeho objatie. Chcem mu aspoň pozrieť do tváre – vidieť jeho zelené oči s tým výrazom v nich, ktorý je určený iba mne. Chcem, aby mi odpustil. Aby mi povedal, že vie, že ho ľúbim a vždy ho budem ľúbiť.

A ešte chcem... Elena pocítila nával tepla v celom tele. Chcem, aby ma Stefan pobožkal. Chcem Stefanove bozky... hrejivé, sladké, upokojujúce...

Myslela na ne, keď po druhý alebo tretí raz zatvárala oči a menila polohu, keď sa jej pod viečkami znovu nahromadili slzy. Kiežby mohla aspoň plakať, plakať pre Stefana. No niečo jej v tom zakaždým zabránilo, takže nevycedila ani slzu.

Bože, aká je len vyčerpaná...

Elena sa usilovala. Tuho zatvorila oči, obracala sa z boka na bok, pokúšala sa chvíľu nemyslieť na Stefana. Potrebovala spánok. V zúfalstve sa prudko prehodila na druhú stranu, aby si našla lepšie miesto – a vtedy sa všetko prudko zmenilo.

Cítila pohodu. Až priveľkú. Necítila pod sebou sedadlo auta. Prudko sa posadila a zmeravela – sedela vo vzduchu. Takmer si udrela hlavu o strop jaguara.

Páni, znovu som unikla gravitácii! pomyslela si v hrôze. No kdeže, toto bolo iné ako po prvom návrate zo záhrobia, keď sa vznášala svetom živých ako balón. Nebola si istá, prečo je to iné, ale vedela, že je to tak.

Obávala sa aj pohnúť. Nevedela, prečo sa bojí, ale neodvážila sa ani vystrieť ruku.

A potom to uvidela.

Uvidela samu seba so zaklonenou hlavou a zavretými očami na zadnom sedadle auta. Rozoznávala každý detail,

každé pokrkvané miesto na tričku, vrkoč, čo si zaplietla zo zlatistých vlasov, no keďže nemala gumku, už sa jej rozpletal. Vyzerala, akoby nevinne spala.

Takže tak sa to skončí. Povedia o nej, že Elena Gilbertová jedného letného dňa pokojne umrela v spánku. Príčina smrti sa nikdy nezistila...

Pretože zlomené srdce ako príčinu smrti neuznávajú, pomyslela si Elena a ešte melodramatickejším gestom ako zvyčajne sa pokúsila vrhnúť k vlastnému telu, ktoré spočívalo s jednou rukou zakrývajúcou tvár.

Nevyšlo to. Lebo len čo to skúsila, vyletela von z auta.

Áno, prešla stropom auta a nič nepocítila. Tak sa to asi stáva, keď sa živý človek stane duchom, pomyslela si. Aj tak je to však celkom iné ako naposledy. Vtedy som uvidela tunel a vošla som do Svetla.

Možno nie som duch.

Elena sa náhle zaradovala. Už viem, čo sa to deje! víťazoslávne si pomyslela. Je to mimotelový zážitok!

Pozrela na svoje spiace ja a starostlivo si to telo premerala pohľadom. Áno, áno! K jej telu, k jej skutočnému telu, ju teraz pútalo akési vlákno. Jej duchovné ja je teda ukotvené! Nech sa vyberie kamkoľvek, nájde cestu domov.

Ísť mohla iba dvoma smermi. Buď sa mohla vrátiť do mestečka Fell's Church. V tom prípade by sa mohla orientovať podľa slnka a okrem toho ako osoba nadaná nadprirodzenými schopnosťami (podobne ako Bonnie,

ktorá mala za sebou špiritistickú fázu a prečítala o tej téme veľa kníh) by rozoznala miesto, kde sa krížia magické línie.

Samozrejme, že zostával ešte jeden smer: za Stefanom.

Damon si možno myslel, že Elena nemá potuchy, kam sa má vybrať. A jej vychádzajúce slnko akosi potichu hovorilo, že Stefan sa nachádza inde, na západ od nej. No ona bola vždy presvedčená, že duše pravých milencov sú navzájom spojené... striebornou niťou, ktorá vedie od jedného srdca k druhému, alebo ružovou niťou od jedného malíčka k druhému.

A ona tú niť našla na svoju veľkú radosť takmer ihneď.

Bolo to tenučké vlákenko, striebřité ako mesačný svit, napínalo sa od srdca spiacej Eleny... áno. Keď sa ho dotkla, ticho a zreteľne zazunelo. Tak čisto spievalo o Stefanovi, hneď vedela, že ju zavedie k nemu.

Nikdy nepochybovala, ktorým smerom bude musieť ísť. Predtým bola vo Fell's Church. Bonnie mala pozoruhodné nadprirodzené schopnosti a to isté platilo o Stefanovej bývalej domácej, pani Theophilii Flowersovej. Tie dve boli stále tam, spolu s Meredith. Ich mimozmyslové vnímanie a jej bystrý intelekt mali to mesto chrániť.

Ony ma pochopia, povedala si zúfalo. A toto je možno moja posledná šanca.

Už nezaváhala, obrátila sa smerom k Stefanovi a vydala sa na cestu.

V tej chvíli letela vzduchom, svištala tak rýchlo, že nestíhala vnímať okolie. Všetko okolo nej vírilo ako rozmazané škvvrny, ktoré sa líšili len farbou a štruktúrou. Elene sa zasekol dych v hrdle, keď si uvedomila, že prechádza cez veci.

O niekoľko minút to uvidela. Upierala zrak na srdcevrúcu scénu. Stefan ležal na ošumelej, dolámanej prični, tvár mal vychudnutú a sivú. Bol v odpornej cele, prelezenej všami a s dlážkou, ktorú pokrývala hnijúca slama. Bol za mrežami, prekliatymi železnými mrežami, spoza akých nijaký upír neujde.

Elena sa odvrátila, nechcela, aby videl na jej tvári úzkosť a slzy, keď ho prebudí. Práve sa jej podarilo ako--tak ovládnuť, keď ňou prenikol Stefanov hlas. Takže sa už prebral.

„Stále to skúšaš, čo?“ V jeho tóne škrípala sarkazmus. „Už by som ti za to pridelil aj nejaké body. Zakaždým však na niečo zabudneš. Naposledy ťa prezradili krpaté špicaté uši. Tentoraz šaty. Elena by si neobliekla pokrčné tričko a určite by nechodila po svete s bosými zaprášenými nohami, aj keby od toho závisel jej život. Choď preč!“ Pod vydratou prikrývkou pokrčil plecami a obrátil sa jej chrbtom.

Elena naňho len mlčky civela. Prežila priveľa stresov na to, aby teraz volila slová: vytryskli z nej ako gejzír. „Ach, Stefan! Pokúšala som sa zaspáť a bola som obleče-

ná pre prípad, že by sa pri nás zastavil policajt. Bola som na zadnom sedadle auta. Toho jaguara, ktorý si mi kúpil. No tebe je to asi jedno! Áno, mám pokrčené šaty, ale to preto, lebo si ich musím nosiť vo vaku, a nohy sa mi zašpinil, keď Damon... ale to je fuk. Mám aj normálnu nočnú košeľu, ale nemala som ju na sebe, keď som vystúpila zo svojho tela, a asi je to tak, že keď človek vystúpi zo svojho tela, stále vyzerá ako ten istý človek vo svojom tele...”

Poplašene rozhodila rukami, keď sa k nej Stefan prudko zvrchol. A, zázrak nad zázraky, teraz sa mu už do líc nahrnulo trochu krvi. A aspoň už tak nezazeral.

Vyzeral hrozivo. Zelené oči mu zúrivo metali blesky. „Zašpinila si si nohy kvôli Damonovi? Čo urobil Damon?“ Vyslovoval veľmi zreteľne, ale v hlase mu vibrovala zlosť.

„Na tom nezáleží...”

„Záleží, dopekla!“ Potom sa zháčil. „Elena?“ šepol a neveriaco na ňu pozrel, akoby sa len teraz objavila.

„Stefan!“ neovládla sa a vystrela k nemu ruky. Vôbec nič na sebe už nedokázala ovládať. „Stefan, neviem, ako je to možné, ale som tu! Som to ja! Nie som ani sen, ani duch. Myslela som na teba pri zaspávaní a odrazu som len tu!“ Pokúsila sa ho dotknúť svojimi nehmotnými rukami. „Veríš mi?“

„Verím ti... pretože aj ja som na teba myslel. A tá myš-

lienka ťa sem nejakým zázrakom priviedla. Láska ťa priviedla, pretože sa ľúbime!“ Vyslovil to, akoby odhalil večnú pravdu.

Elena zatvorila oči. Keby tu bola aj so svojím telom, ukázala by Stefanovi, ako veľmi ho ľúbi. A takto im zostali len neobratné slová – frázy a klišé, až na to, že boli náhodou aj úplne pravdivé.

„Vždy ťa budem ľúbiť, Elena,“ šepol Stefan. „Nechcem však, aby si sa motala okolo Damona. On si vždy nájde spôsob, ako ti ublížiť...“

„Nemôžem sa mu vyhnúť!“ prerušila ho Elena.

„Musíš!“

„... nemôžem, pretože on je mojou jedinou nádejou, Stefan! Určite mi neublíži. Už zabíjal, aby ma ochránil. Bože, vieš, čo všetko sa medzitým stalo? Už sme na ceste na...“ Elena zaváhala a ostražito sa poobzerala.

Stefan zmeravel a vyvalil oči, no potom sa spamätal a s výrazom hráča pokru doložil: „Na nejaké miesto, kde budeš v bezpečí, však?“

„Áno,“ prikývla a vedela, že po lícach, ktoré teraz ani nemá, jej tečú fantómové slzy. „Ach, Stefan, strašne veľa toho nevieš. Caroline obvinila Matta, že keď boli spolu na schôdzke, znásilnil ju. Pretože je tehotná. Lenže nie s Mattom!“

„Samozrejme, že nie,“ pohoršene prikývol Stefan a bol by povedal ešte niečo, no Elena ho nepustila k slovu.

„A myslím si, že... že to čaká s Tylerom Smallwoodom. Pretože to časovo zodpovedá, navyše Caroline sa mení. Damon povedal, že...“

„Že dieťa od vlkolaka premení na vlkolaka aj svoju matku...“

„Áno! Lenže ten vlkolak v nej musí ešte bojovať s molochom, ktorý v nej zatiaľ zostal. Bonnie a Meredith mi o Caroline povedali také veci... napríklad, že sa plazila po zemi ako jašter. Vydesilo ma to. No musela som ich tam nechať, aby sa s ňou porátali samy, pretože ja sa musím dostať... do bezpečia.“

„Vlkolaky, vlkolíšky,“ pokrútil hlavou Stefan. „Samozrejme, že líšky, teda *kitsune*, majú oveľa väčšiu magickú moc, lenže vlkolaci zabíjajú skôr, ako stihnú začať rozmýšľať.“ Pästou si udrel o koleno. „Prečo nemôžem byť tam?“

Elenu naplnil úžas i zúfalstvo. „Namiesto toho som teraz ja tu, s tebou! Netušila som, že to dokážem. Nedočkávala som ti však priniesť sem nič iné, ani len seba nie. Ani len svoju krv.“ Bezmocne pokrčila plecami a všimla si v Stefanových očiach tichú spokojnosť.

Stále mal to víno, Clarion Loess, magické víno, ktoré mu sem prepašovala! Teraz to uhádla. Je to jediná tekutina na svete, z ktorej aj malý hlt udrží upíra nažive, keď nie je k dispozícii krv.

Toto víno, nealkoholické a nie pre ľudí, je jediný nápoj, ktorý si upíri okrem krvi vychutnajú. Damon už Elene

povedal, že ho magicky vyrábajú z výnimočného druhu hrozna, ktoré sa pestuje na pôde na okrajoch ladovcov, a že to hrozno musí byť stále uchovávané v úplnej tme. Preto má víno takú zamatovú temnú chuť, povedal.

„To je teraz jedno,“ povedal Stefan – smutne, aby nik, kto by ich azda odpočúval, neuhádol pravdu. „A kedy presne sa to stalo?“ doložil otázku. „Kedy si vystúpila z tela? Nemohla by si prísť až ku mne a porozprávať mi o tom?“ Oprel sa o pričňu a lútostivo na ňu pozrel. „Prepáč, že ti nemôžem ponúknuť pohodlnejšie lôžko.“ Pokorenie sa mu na okamih jasne odrazilo v tvári. Až doteraz pred ňou tajil hanbu, ktorú cítil: hanbu, že ho vidí takto, v špinavej cele, v handrách prelezených ktovieakým hmyzom. Takto musela vidieť jeho, Stefana Salvatoreho, ktorý bol kedysi...

V tej chvíli Elene puklo srdce. Vedela, že puká, pretože cítila, ako sa jej vnútri triešti a každý ostrý úlomok sa jej zabodáva do hrude. A vedela, že puká, pretože zároveň plakala, z očí jej padali veľké nehmotné slzy, ktoré Stefanovi cupkali na tvár ako krv, vo vzduchu boli priesvitné, ale keď sa mu dotkli pokožky, sfarbili sa do tmavočervena.

Krv? Samozrejme, že to nie je krv, pomyslela si. Nedomáhala mu priniesť nič užitočné. Teraz už naozaj vzlykala, plecيا sa jej triasli a slzy ďalej padali na Stefana, ten obrátil dľaň dohora, akoby chcel jednu kvapku zachytiť...

„Elena...“ V hlase mu znel úžas.

„Čo... čo je?“ vzlykla.

„Tvoje slzy. Cítim sa pod nimi ako...“ Pozeral na ňu ako na zjavenie.

Elena nedokázala zastaviť plač, hoci vedela, že už upokojila jeho hrdé srdce – a podarilo sa jej ešte niečo.

„Ne... nechápem to.“

Jednu slzu zachytil a pobožkal ju. Pozrel na ňu, oči mu žiarili. „Ťažko sa o tom hovorí, moja láska...“

Tak načo slová? To si pomyslela, stále s plačom, no už klesala k nemu, aby mu mohla vzlykať na pleci.

Ja len... nepodávajú mi tu občerstvenie, oznámil jej myšlienkou. Iste si to už uhádla. Keby si mi... nebola pomohla... už by som bol mŕtvy. Oni nechápu, ako to, že ešte žijem. A preto... preto niekedy, skôr ako sa ku mne dostanú, utečú...

Elena nadvihla hlavu a tentoraz jej z očí na jeho tvár padali slzy čistej zúrivosti. *Kto? Kto sú to? Zabijem ich. Nehovor mi, že to nedokážem, ja si už nájdem nejaký spôsob. Nájdem si spôsob, ako ich zabiť, aj keď som v tomto stave...*

Pokrútil hlavou. *Anjel, anjel môj, vari to nechápeš? Nemusíš ich zabiť. Pretože tvoje slzy, fantómové slzy čistej devy...*

Tentoraz ona pokrútila hlavou. *Stefan, ak niekto vie, že nie som čistá, tak si to ty...*

... *slzy čistej devy, pokračoval Stefan, akoby ho ani*

neprerušila, *liečia všetky neduhy. A ja som bol dnes v noci chorý, Elena, hoci som to nechcel dať najavo. Lenže teraz som vyliečený! Som zdravý! Nikdy nepochopia, ako sa to mohlo stať.*

Určite?

Len sa na mňa pozri!

Elena naňho pozrela. Stefanova tvár, predtým vychudnutá a sivá, sa zmenila. Zvyčajne býval bledý, no teraz jeho jemné črty zalieval rumenec – akoby stál pred vatrou a svetlo sa odrážalo od čistých, jasne rezaných línií jeho milovanej tváre.

To... to som spravila ja? Spomenula si na to, ako padali prvé kvapky, ktoré na jeho tvári pripomínali krv. Vlastne nie krv, došlo jej, ale normálnu prirodzenú farbu, ktorá doňho vsiakla a osviežila ho.

Neubránila sa tomu, znovu si schovala tvár v jamke pri jeho hrdle, a pomyslela si: *Tak sa teším. Tak veľmi sa teším. No škoda, že sa navzájom nemôžeme dotýkať. Chcem cítiť tvoje objatie.*

„Aspoň sa na teba môžem pozeráť,“ pošepol Stefan a Elena vedela, že aj ten pohľad mu pripadá ako voda na púšti. „A keby sme sa mohli dotknúť, objal by som ťa okolo pása, presne tu, a potom by som ťa pobožkal, sem a ešte sem...“

Takto spolu ešte chvíľu hovorili – vymieňali si nežné nezmysly ako každý zamilovaný pár, navzájom sa sýtli

pohľadmi a hlasmi. A potom ju Stefan ticho, ale neob-
lomne požiadal, aby mu všetko povedala o Damonovi:
všetko od samého začiatku. Elena sa už natoľko upoko-
jila, že mu incident s Mattom vykreslila tak, aby z jej
rozprávania Damon nevyšiel ako úplný zloduch.

„Stefan, vedz, že Damon nás naozaj ochraňuje, ako
len vie,“ zdôraznila a vyrozprávala mu o dvoch posadnu-
tých upíroch, ktorí ich sledovali, a čo s nimi Damon vy-
konal.

Stefan len pokrčil plecami a sucho odvetil: „Väčšina
ľudí ceruzkami píše. Damon ceruzkami ľudí odpisuje.“
Potom dodal: „A ty si si zašpinila šaty?“

„Pretože som začula ohromný rachot – a potom Matt
pristál na streche auta,“ odvetila. „No musím uznať, že
vtedy sa pokúšal Damona prebodnúť. Donútila som ho
zahodiť ten kôl.“ Tichučko zašepkala: „Stefan, prosím ťa,
nech ťa netrápi, že ja a Damon teraz musíme... byť skoro
stále spolu. Medzi nami dvoma to nič nemení.“

„Viem.“

A najúžasnejšie na tom bolo, že to naozaj vedel. Elena
sa kúpala v žiare jeho dôvery.

Potom sa spolu „objali“ – Elena sa Stefanovi vznášala
s hlavou tesne nad plecom... a bolo to úchvatné.

A potom sa zrazu celý svet – ba celý vesmír – striasol
pri zvuku gigantického zabuchnutia. Elena sa mykla.
Ten zvuk sem nepatril, nepasoval k dôvere a láske a než-

nosti chvíle, v ktorej sa o každúčku časť svojho ja delila so Stefanom.

Ozvalo sa to znovu: monštruózný hukot, ktorý Elenu vystrašil. Márne sa pokúsila primknúť k Stefanovi, ktorý na ňu s obavou pozeral. Došlo jej, že on ten ohlušujúci buchot nepočul.

V tej chvíli sa stalo niečo ešte horšie. Čosi ju doslova vytrhlo zo Stefanovho náručia a zrazu letela pospiatky, svišťala aj cez hmotné predmety, uháňala naspäť čoraz rýchlejšie, až napokon ňou otriasol náraz, keď pristála vo svojom tele.

Nechcela to tak, no dopadla presne na to hmotné telo, ktoré bolo až doteraz tým jediným, čo poznala. Pristála na ňom, vstúpila doň a zrazu si už sadala a ten zvuk, čo ju predtým ohlušil, to bolo Mattovo klopanie na okno.

„Už spíš vyše dvoch hodín,“ oznámil jej, keď mu otvorila dvere. „No povedal som si, že si potrebuješ odpočívnuť. Si v poriadku?“

„Ach, Matt,“ vzdychla Elena. Chvíľu sa jej videlo, že sa neovládne a pustí sa do plaču. No potom si spomenula na Stefanov úsmev.

Zažmurkala a donútila sa čeliť novej situácii. So Stefanom bola príliš krátko, no spomienky na tých niekoľko prekrásnych okamihov boli uložené ako v narcisoch a v levanduli a nik jej ich nemohol vziať.

Damon bol pobúrený. Na svojich čiernych vraních krídlach stúpал čoraz vyššie a krajina pred ním sa rozvíjala ako prekrásny koberec. Trávnaté pláne a vŕšky žiarili vo svetle úsvitu ako smaragdy.

Damon to všetko ignoroval. Tú krajinu videl priveľa-krát. Teraz hľadal niečo iné. Nieкого iného. *Una donna splendida*.

No myseľ sa mu túlala kade-tade. Ten trpák s tým ko-
lom... Damon stále nerozumel, prečo Elena nástojila, že
s nimi musí ísť aj chalan, čo uteká pred zákonom. Ach,
Elena... Damon sa na ňu pokúsil rozhnevať rovnako, ako
sa hneval na toho chalana, ale nepodarilo sa mu to.

Zakrúžil nižšie, k mestu pod sebou, držal sa nad obytnou štvrtou a pátral po aurách. Potreboval nielen krásnu, ale aj silnú auru. A v Amerike bol už tak dlho, že vedel, akí ľudia sa takto skoro ráno vyskytujú vonku. Presnejšie tri typy ľudí. Jednak študentky, no teraz v lete ich bolo málo. A napriek tomu, čo si o ňom myslel ten trpák Matt, Damon sa zriedka znížil k stredoškolačkam. Do druhého typu patrili bežkyne. A tretí typ žien, žien s krásnymi myšlienkami, presne ako... ako tamtá... áno, tretí typ boli záhradkárky.

Mladá žena so záhradníckymi nožnicami v ruke zdvihla hlavu, práve keď Damon vyšiel spoza rohu a pobral sa k jej domu, spočiatku náročky pridala do kroku a potom spomalila. Už jeho kroky jasne hlásali, že sa teší z kveti-

novej nádhere pred šarmantným viktoriánskym domom. Dievča vyzeralo najskôr prekvapene, takmer zľaknuto. To však bolo normálne. Damon mal na sebe čierne čižmy, čierne džínsy, čierne tričko a čiernu koženú bundu, navyše oči si zakryl okuliarmi značky Ray-Ban. No potom sa usmial a zároveň začal jemne prenikať do mysle tejto ženy, ktorú v duchu stále označoval *una donna splendida*.

Už predtým mu bolo jasné jedno: že má rada ruže.

„Toľko krásnych Dreamweaverov,“ podotkol a obdivne pokrútil hlavou, keď sa zadíval na kríky posiate ružovými kvetmi. „A tu na pergole vám rastie White Iceberg... ale aký úchvatný Moonstone!“ zľahka sa dotkol rozvitej ruže, ktorej lupene boli sfarbené odtieňom mesačného svitu a na okrajoch prechádzali do bledučkovej ružovej.

Mladá žena – volala sa Krysta – sa neubránila úsmevu. Damon si všetky tie informácie poľahky vylovil z jej hlavy. Mala len dvadsaťdva rokov, bola slobodná a stále bývala doma. Mala presne takú auru, akú hľadal, a doma len otca, ktorý navyše spal.

„Nevyzeráte ako človek, ktorý vie toľko o ružiach,“ úprimne povedala Krysta a potom sa rozpačito zasmiala. „Prepáčte. Na výstavách ruží v Creekville som stretla naozaj všetky možné typy.“

„Moja matka je veľká záhradníčka,“ hladko zaklamal Damon. „Tuším som tú vášeň zdedil po nej. Momentálne

sa nikdy nezdržím na jednom mieste tak dlho, aby som mohol pestovať ruže, ale človek predsa môže snívať, nie? Ozaj, chcete počuť, aký je môj najväčší sen?“

Krysta sa v tej chvíli cítila, akoby lietala na ružami prevoňanom obláčiku. Damon to všetko precítil s ňou, vychutnával si jej rumenec i chvenie, čo zachvátilo jej telo.

„Áno,“ prosto odvetila. „Chcem počuť, aký je váš sen.“

Damon sa naklonil k nej a stíšil hlas. „Rád by som raz vypestoval skutočne čiernu ružu.“

Krysta sa mykla a myslou jej čosi prefrnklo, mihlo sa to tam tak rýchlo, že to Damon nezachytil. No potom rovnako tmeným hlasom odvetila: „V tom prípade by som vám rada niečo ukázala. Ak... ak máte čas, podte so mnou.“

Za domom bola záhrada ešte krajšia ako vpredu a pod stromami sa tam mierne knísala hojdacia sieť, ktorú si Damon hneď spokojne všimol. Bude potrebovať miesto, kam Krystu uloží... kým sa ona z toho všetkého vyspí.

No na konci záhona rástlo čosi, čo ho donútilo nevedomky zrýchliť krok.

„Black Magic! Ruže Čierna mágia!“ zvolal a zadíval sa na tmavočervené, takmer bordové ruže.“

„Áno,“ ticho odvetila Krysta. „Ten kultivar sa volá Čierna mágia a je to to najbližšie k čiernej ruži, čo sa komu podarilo vypestovať. Kvitnú mi trikrát ročne,“ vy-

slovila rozochvene, už sa prestala čudovať, ktože je ten mladý muž. Zaplavili ju silné pocity, ktoré takmer strhli aj Damona.

„Sú oslnivé,“ povedal. „Takú tmavú červeň som ešte nevidel. Naozaj majú najbližšie k čiernej ruži.“

Krysta sa chvela od radosti. „Ak by ste chceli, jednu vám darujem. Na budúci týždeň ich nesiem do Creekvillu, ale jednu rozkvitnutú si môžete vziať. Možno zacítite aj jej vôňu.“

„To by som rád,“ šepol Damon.

„Môžete ju darovať priateľke.“

„Nemám priateľku,“ vyhlásil Damon, celý rád, že sa môže znovu oddávať ľžiam. Krystine ruky sa zachveli, keď rezala jednu z najdlhších a najrovnejších stoniek.

Damon vystrel ruku, že si ružu vezme, a prsty sa im dotkli.

Damon sa na ňu usmial.

Keď sa jej od slasti podlomili kolená, Damon ju poľahky zachytil a pokračoval v tom, čo robil aj predtým.

Meredith vošla do Carolininej izby tesne za Bonnie.

„Povedala som, aby ste zavreli tie prekliate dvere!“ zavrčala Caroline.

Prirodzene, že hľadali, odkiaľ ten hlas vychádza. A tesne predtým, ako Meredith prešla jediný lúč svetla,

keď zatvorila dvere, Bonnie zazrela rohový stolík. Stolička, ktorá stávala pred stolíkom, bola preč.

Caroline bola pod ním.

Mohla to byť fajn skrýša pre desaťročného dieťa, no osemnásťročná Caroline sa poskrúcala do nepredstaviteľnej polohy, aby sa tam vopchala. Sedela na hromade zdrapov šiat. Svojich najlepších šiat, zhrozene si pomyslela Bonnie, keď sa jej pred očami mihol ligot zlatej látky a po zavretí dverí pohasol.

V tej tme boli len ony tri. Ponad ani popod dvere k nim z chodby nepreniklo nijaké svetlo.

To preto, lebo chodba je v inom svete, bláznivo si pomyslela Bonnie.

„Čo ti prekáža na svetle, Caroline?“ ticho sa opýtala Meredith. Pokojným, upokojujúcim hlasom. „Volala si nás, aby sme ťa prišli pozrieť – lenže my tu na teba ani nevidíme.“

„Volala som vás na kus reči,“ opravila ju Caroline presne tak ako za starých čias. Aj to ich mohlo trochu upokojiť. No nič také – pretože Bonnie v Carolininom hlase začula akési vibrácie, spod toho stola sa ozývalo niečo zvláštne, akési nové hlasové prejavy. Neznelo to až tak zastreto ako...

Tak na toto naozaj radšej nemysli. A už rozhodne nie v polnočnej tme tejto izby, vystríhala ju vlastná myseľ.

Nie, neznie zastreto, skôr chrapľavo, bezmocne si pomyslela Bonnie. Dalo by sa povedať, že Caroline namiesto odpovedí vrčí.

Spod stola sa ozvali tiché zvuky, ktoré Bonnie oznámili, že to čudné dievča sa pohybuje. Bonnie dýchala čoraz rýchlejšie.

„Lenže my ťa chceme vidieť,“ ticho sa ozvala Meredith. „A vieš, že Bonnie sa bojí tmy. Nemohla by som zapnúť tvoju nočnú lampu?“

Bonnie sa naozaj triasla. Nebolo to dobré. Načo vlastne Meredith vytárala to o jej strachu z čiernočiernej tmy? Cítila, že táto izba má úplne vyšínuté uhly – alebo si to len predstavovala? Okrem toho počula zvuky, až jej takmer vstávali vlasy dupkom – napríklad to hlasné dvojité štukanie tesne za sebou. Čo to má byť?

„Tak dobrrrr! Zažni tú prrrri posteli!“ Caroline skutočne vrčala. A vychádzala spod stolíka k nim. Bonnie počula šuchot, počula jej dychčanie.

Nedovoľ jej, aby sa ku mne v tej tme prikradla!

Bola to iracionálna panická myšlienka, no Bonnie si ju z hlavy nemohla vyhnať, tak ako si nemohla pomôcť a slepo narazila do...

Niečoho vysokého. Teplého.

Nebola to Meredith. Za tie roky, čo Bonnie Meredith poznala, sa ani raz nestalo, že by Meredith páchla štiplavým potom a pokazenými vajcami. No to teplé čosi

chytilo Bonnie za obidve zdvihnuté ruky, a keď sa päste zatvorili, ozval sa tichý praskot.

Ruky neboli len teplé, boli horúce a suché. A konce prstov čudne pichali Bonnie do pokožky.

Vtedy sa zaplo svetlo pri posteli a ruky zmizli.

Lampa, ktorú Meredith konečne našla, vydávala veľmi, veľmi slabé rubínové svetlo – a bolo jasné prečo. Okolo tienidla ktosi priviazal rubínové neglížé a dlhý tenučký župan.

„Môže ti tu vzniknúť požiar,“ upozornila obyvateľku izby Meredith, no ešte aj jej bežne vyrovnaný hlas znel šokovane.

Caroline sa v červenom svetle vztýčila. Bonnie sa zdala vyššia ako kedykoľvek predtým, mohutná a šlachovitá, okrem miernej vypukliny bruška. Na sebe mala normálne džínsy a tričko. Ruky držala hravo schované za chrbtom a usmievala sa svojím starým vyzývavým prešíkaným úsmevom.

Chcem ísť domov, pomyslela si Bonnie.

„No?“ povedala Meredith.

Caroline sa len usmievala. „No čo?“

Meredith stratila trpezlivosť. „Čo chceš?“

Caroline povznesene nadvihla obočie. „Už ste dnes boli u svojej malej kamarátky Isobel? Porozprávali ste sa s ňou?“

Bonnie by jej bola najradšej zauchom zmazala ten

sebaistý úsmev. Neurobila to. Zrejme to spôsobil len optický klam v červenom svetle tej lampy – muselo to tak byť! –, no vyzeralo to, akoby v strede oboch Carolininých očí žiarila červená bodka.

„Áno, boli sme za Isobel v nemocnici,“ chladne odvetila Meredith. Vzápätí, s nepopierateľným hnevom v hlase, doložila: „A ty veľmi dobre vieš, že ešte nemôže hovoriť. No,“ triumfálne pohodila hlavou, „lekári povedali, že sa jej reč vráti. Jazyk sa jej zahojí, Caroline. Možno jej po tom, ako sa všade poprepichovala, zostanú jazvy, ale hovoriť bude.“

Caroline zmizol z tváre úsmev a zanechal tam len strhaný výraz plný tupej zúrivosti. Prečo tak zúri? uvažovala Bonnie.

„Najlepšie pre teba by bolo vypadnúť z tohto domu,“ navrhla Meredith. „Nemôžeš naveky žiť v tme...“

„Naveky ani nebudem,“ odsekla Caroline. „Len do narodenia dvojčiat.“ Vypla sa, stále s rukami za chrbtom, a vypučila brucho.

„Dvoj... dvojčatá?“ zhíkla Bonnie.

„Matt a Mattie. Tak ich pomenujem.“

Carolinin sebavedomý úsmev a vyzývavé oči už Bonnie liezli na nervy. „To nemôžeš!“ skríkla.

„Alebo možno pomenujem dievčatko Honey. Matthew a Honey. Aby bolo jasné, že ich otcom je Matthew Honeycutt.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.